

ἰδοῦσαί με ἐπιστρέφοντα πληγωμένον, ἐκβάζουσι φωνάς καὶ προσκαλοῦσι τὸν ἱατρὸν τοῦ χωρίου, ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος κατεσκεύαζε τὰ γλυκίσματα τοῦ ἔτους, μόλις ἦλθε τὸ ἑσπέρας καὶ ἐξάγει ἀπὸ τοῦ σκέλους μου τὰ σφαιρίδια θεβαιῶν ὅτι ἡ πληγὴ εἶναι ἐλαφρά· ἀλλὰ συγχρόνως συνιστῶν ἐντελῆ ἀκινήσιαν.

— Ὁ ἀδιατρίψετε δεκαπέντε ἡμέρας περιπλὼν μαζὶ μας, μοὶ λέγει ἡ κυρία Κ. Δεκαπέντε ἡμέρας νὰ μείνω ἀκόμη εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν! . . . προτιμῶ νὰ μείνω χωλὸς τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου· ὅθεν εὐχαριστήσας πολὺ τὴν θεῖαν τοῦ Αὐγούστου, ἐπροφασίσθη ὅτι αἱ ὑποθέσεις μου μὲ ἀναγκάζουσι νὰ ἐπιστρέψω τὴν ἐπαύριον εἰς Παρίσιους. Καὶ τρώντι τὴν ἐπαύριον, ἥτις ἦτο ἡ πέμπτη ἡμέρα, ἡ τόσον ἐπιθυμητὴ, ἀνέβην εἰς τὸ ὄχημα μετὰ τοῦ Αὐγούστου, κωφεύσας εἰς τὰς ἐπιμόνους ἀντιστάσεις τῆς κυρίας Κ.

Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ ὁ σύντροφός μου δὲν ἔπαυσε λέγων.

— Δύνασαι νὰ ἀρνηθῇς ὅτι ἡ ἐξοχικὴ οἰκία τῆς θεῖας μου εἶναι τερπνὴ καὶ διασκεδαστικὴ; Τί νὰ ἀποκριθῶ εἰς ταῦτα; . . πῶς νὰ μεταπίσω ἓνα νέον ἐρωτευμένον καὶ νὰ τὸν ἐξαγάγω τῆς ἀπάτης; Τὸ ἐπ' ἐμοὶ δὲν θέλω λητμονήσῃ ποτε τὴν ἀξιομνημόνευτον ταύτην ἐκδρομὴν.
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ὑπὸ Π. Βράϊ λα Ἀρμένη, Καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ Ἰορτῷ Ἀκαδημίᾳ· δαπάνη Ἀρτωρίου Τερζάκη. Ἐν Κερκύρα 1864.

ΤΥΧΑΙ ΤΟΥ ΘΙΑΕΜΑΧΟΥ, συγγραφεῖσαι μὲν γαλλιστὶ ὑπὸ Φραγκίσκου Φενελῶνος, μεταφράσθῃσαι δὲ εἰς τὴν ἡμετέραν ὑπὸ Κ. Σταματιάδου, καθηγητοῦ τοῦ ἐν Τριπόλει γυμνασίου, καὶ ἐκδοθῆσαι δαπάνη Ν. Β. Νίκη, βιβλιοπώλου. ἐν Ἀθήναις 1864.

Τοῦ ἀξιολογωτάτου τούτου συγγραμμικοῦ, οὐτινος τὴν ἀξίαν εὐγλώττως ἐπιμαρτυροῦσιν αἱ ἀναρίθμητοι, ὡς εἰπεῖν, ἐκδόσεις τοῦ πρωτοτύπου καὶ αἱ οὐχ ἥττον πολυπληθεῖς μεταφράσεις εἰς τὰς πλείστας τῶν ὀμιλουμένων γλώσσων, ἐγένοντο δύο μεταφράσεις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἡ μὲν πρώτη ὑπὸ τοῦ Δ. Π. Γοβδελά τῷ 1804 ἡ δ' ἑτέρα ὑπὸ τοῦ Χίου Ἀντωνίου Α. Πετράκη τῷ 1830.

ἀλλ' ἀμφοτέραι αὗται οὐ μόνον ἐντελῶς σχεδὸν ἐξηγνητλήθησαν ἀλλὰ καὶ ἥκιστα ἱκανοποιοῦσι τὰς ἀνάγκας τῶν καθ' ἡμᾶς φιλαναγνωστῶν διὰ τὴν ἀπηρχαιωμένην αὐτῶν φράσιν καὶ τὴν ἐσφαλμένην ἐνιαχοῦ μετάφρασιν. Τὰς ἐλλείψεις ταύτας πληρέστατα ἱκανοποιεῖ ἡ παρούσα τρίτη μετάφρασις, γενόμενὴ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας καὶ εἰς γλώσσαν καθαρεύουσαν καὶ τοῖς πᾶσιν εὐληπτον.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ.

Ἦμιον κ' ἐγὼ μονάχρῃο ἀγόρι χαϊδεμένο,
παρηγορὰ τῆς μάνας μου καμάρι τοῦ πατέρα·
τώρα στὸν κόσμον τὸν πικρὸ παντέρημ' ἀπομένω·
τοὺς ἔχασα, τοὺς ἀρπάξεν ὁ χάρος σὲ μὲν ἡμέρα.

Θυμοῦμαι ποῦ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας τὴ δροσάτη κοιμώμενον κ' ὄνειρεύομενον τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα,
κ' αὐτὴ μ' ἐκύταζε γλυκὰ μὲ δακρυσμένο μάτι
καὶ μ' ἐφιλοῦσε κ' ἔβρεχε τὰ μάγουλά της τ' ἄσπρα.

Γώρα ποῦ ἔμειν' ὀρφανὸς τὸ χῶμα ἔχω κλίνη,
προσκέφαλο θράξο σκληρὸ, σενδόνι τὰ κλαδάκια,
πότε ὁ ὄλιος μὲ θαρεῖ, πότε βροχὴ μοῦ δίνει
καὶ τραγουδῶ λυπητερά τοῦ χάρου τραγουδάκια.

Ὅταν εἰς τοῦ πατέρα μου τὰ γόνατα πηδοῦσα,
καὶ τὸ λαιμὸ τοῦ ἔσφιγγα μ' ὅλη τὴ δύναμίν μου,
κ' ἀχόρταγα τὰ μάτιά του, τὸ στόμα τοῦ φιλοῦσα
θαβροῦσα πῶς στὸν Οὐρανὸ νὰ πέτα τὸ κορμὶ μου.

Τώρα ζηλεύω τὰ παιδιὰ, ποῦ παίζουν καὶ πηδοῦνε,
καὶ στολισμένα ταῖς γιορταῖς στὴν ἐξοχὴ πηγαίνου
λουλούδια νὰ μαζέξουνε, ὅπου μοσχολοῦνε,
κ' ἡ μάνα κ' ὁ πατέρας τοὺς μὲ ποῖα χαρὰ προσμένουν!

Ἦλθ' ἡ Λαμπρὴ κ' ἐχαίρουσαν ὅλοι μικροὶ μεγάλοι,
ἐγὼ εἶχα μαύρην τὴν καρδίαν τὰ μάτια θουρκωμένα·
πέρνω ἓνα δρόμον ἔρημο· ὁ νοῦς μου εἶχε ζάλη·
κ' ἀνέβαινα μ' ἀνασασμὸ θοῦνὰ ἐρημωμένα.

Ἐβράδυναζε, νὰ μὴ χαθῶ, ἐμδῆκα εἰς ῥημοκλήσι·
βρίσκω τὴ Ζῶν τὴ μικρὴ, ποῦ μὲ πολυαγαποῦσε,
σκυμμένη ἔμπρὸς στὴν Παναγὰ χωρὶς νὰ μοῦ μιλήσῃ
ἐκλαίγει, καὶ στὸ χέρι της τὸ θυμιατὸ κρατοῦσε.

— Ζῶν, τῆς λέγω, γιατί κλαῖς; γιατί εἶσαι χολιασμένη;
— Χρῆστε, μοῦ λέει, ταῖς Κυριακαῖς ἔρχομαι καὶ θυμιάζω·
μάνα γλυκεῖα, ποῦ κοιτάει στὸ χῶμ' αὐτὸ θαμμένη
κ' ὅλο μ' ἀγιολοῦδουδα τὸν τάφο της σκεπάζω.

— Καὶ σὺ ὀρφανὴ κ' ἐγὼ ὀρφανὸς ἐδῶ ἄς τριγυροῦμε
μακριὰ ἀπ' τοῦ κόσμου ταῖς χαράς· σ' αὐτὸ τὸ κοιμητήριο
ἀγκαλιχιστὰ νὰ μένομε καὶ πάντα νὰ ὀρνοῦμε
ὅσο νὸ ἔλθῃ ὁ θάνατος, τὸ τρομερὸ μυστήριο.

Π. Ι. Α.